

121. köszöntő a Berde-serleggel

Főtisztelendő püspök úr, tisztelt főtanácsi tagok!

Nagy megtiszteltetés számomra a felkérés, hogy a 2022-es évi főtanácsi ülés ünnepi fogadásán köszönhetem önöket a 123 éves Berde-serleggel.

Az elmúlt napokban sokat gondoltam Berde Mózsára... eszembe jutott szülőfaluja, ahol nagyapám negyven évig volt lelkész, ahol gyermekkorom nyarait egyházi légkörben tölthettem. A hétköznapi napokban pedig „csak előre nézve” rohanok gyerekeimmel reggelente Sepsiszentgyörgyön, a volt vármegyeháza és Berde Mózsá szobra közötti úton. Jobbra a műemlék, és balra az emlékmű. Mögöttem a családom, és előttem a hivatásom.

De ki is volt Berde Mózsá?

Egyházunk, nemzetünk egyik jeles jogásza, aki szakemberként az egyháza és nemzete mellé állt: ingatlanokat szerzett vissza, gyermekek nevelése, oktatása, élelmezése érdekében tett számtalan lépést, amelyek számunkra mind példaértékűek.

1849-ben Nagyszébenből keltezett egyik rendeletében ezt írja: „Én a rendeleteknek sikert akarok eszközölni, mert azokat nem azért írták, hogy holt betűk maradjanak a papíron, hanem hogy testté váljanak.

Így velem, Berde Mózsával együtt hiszem, hogy közös terveinket, álmainkat, épületeink felújítását és hasznosítását közösségeink számára kell sikerre vigyűk. Mert azok a tervek, műszaki rajzok és költségtervezetek nem azért készültek, hogy holt betűk, vonalak és számok maradjanak, hanem azért, hogy felújított vagy új vakolat legyen a már meglévő vagy a most épülő falakon, és ezeken a falakon belül és kívül kialakuljon az a közös tér, ahol az édesanyák beszélgethetnek, gyermekeink játszhatnak, az édesapák a világmegváltó gondolataikat megoszthatják egymással, a nagyszülőkkel pedig együtt imádkozhatnak. És így ez a közös tér közös örökséggé fog válni, azzá kell válnia.

Hiszem, hogy most, jobban, mint valaha, ezekre a közös terekre van szükség, templommal, játszótérrel, közösségi házzal, ahol közös örökségünket, hagyományainkat, Istenbe vetett hitünket, kereszténységünket meg tudjuk élni.

Ehhez szakemberekre is szükség van, mind jogászra, amilyen Berde Mózsá is volt, mind pályázatíróra, rendezvény- és művelődésszervezőre, médiareferensre, építészre, mérnökre, művészettörténészre a lelki vezető, lelkészek mel-

lett. Kell, aki jövőt álmodik, kell, aki papírra veti, és kell, aki anyaggá formálja és lelket önt belé. De kell az is, aki gondozza és továbbadja nemzedékről nemzedékre. Míg Európa más helyein lebontják a templomokat, mi használjuk őket, töltjük be élettel!

Templomot újíteni, elejébe padot tenni, arra leülni, megpihenni, a templom csendjét gyermekzsivajjal, énekkel tölteni meg: ez a mi feladatunk.

Unitárius vallásközösségünket nemcsak megtartani, hanem segíteni kell mindenkinek a saját eszközeivel most is, mint ahogy Berde Mózsza tette, aki végrendeletében így fogalmazott:

„Íme az irány, melyet lelkem esmerete megjelölt: Tehát valamelyik testületnek, melynek élete biztos, a közjóra fennállása hasznos, vagyonkezelése megbízható, és hasonló intézetek között leginkább van szüksége segélyre, hagyományozom ezen végrendeletemben minden ingó és ingatlan vagyonomat jogaimmal együtt. Ilyen testület a Magyar Unitárius vallás-közönség.”¹

Napjainkban különleges bolygóállás figyelhető meg naprendszerünkben. Ezer évente bekövetkező csodaként emlegetik, hogy a naprendszer összes bolygója egyszerre sorakozik fel a hajnali égbolton. Így álljunk mi is egymás mellé, a jelen Berde Mózsái, osszuk meg vagyonunkat, azaz tehetségünket és emberségünket, így hozzunk létre csodát, és maradjunk meg hitünkben azon az úton, amit számunkra elődeink, nagyjaink kijelöltek.

Emelem a serleget Berde Mózsza egyházi jótévőnkre, szellemiségére, a ma is példaértékű egyházi és közösségi szolgálatára!

Isten áldja mindannyiunkat!

¹ „Berde Mózsza végrendelete”, *Unitárius Közlöny* 6., 14. sz. (1893): 6–11., 6.